

Ser Havet

Ser havet, samma hav, samma himmel sa de och delade upp marken och kallade gränserna de sina.

Vid stranden har vågorna vaggat en pojke till sömns.
Han ligger i fosterställning med sand i munnen.
Havsskummet sköljer över hans lilla huvud och tvättar hans hår.
Han är en av de miljoner som tvingats slå följe med de som flytt från all sin trygghet över de gränser vi själva en gång ritat, för att det sunnda förnuftet . . . kanske överhuvudet i familjen beslutat att de skall överleva.

Pojken är en av de miljoner som borde fått komma till den "nya" europeiska arken.
Hur mycket jag än vill finns inget täcke att värma den pojken.
Blåser på bilden, önskar att han vaknar till liv och åter ska springa på barnsben med fotbollen han fått av sin far . . . kanske dagen innan.

Jag önskar att vi kunde byta plats.

Vad har vi för rätt att leva, när så många inte har rätt att välja . . . att inte dö?

Vi i den europeiska arken, fortfarande vid liv, fortfarande ser vi himlen men klaga på för mycket regn. Allt för många i denna ark vill stänga, dra upp landgången, hävda sin säkerhet vid gränsen de själva tillhör, liksom de är som den skärande kniven som skar sönder halsen på kvinnan som ropade på Gud, kanske en annans pojkes eller flickas mor.

I den europeiska arken finns de sekundära människorna, de som suckar och tittar bort, dricker sitt rena vatten och äter det som finns. De som inte har kraft att ge, men kraft nog att dra upp landgången för de törstiga, för de hungriga.

Gud den barmhärtiga led oss på den rätta vägen, deras väg vilka du visat nåd, vilka ej farit vilse: ber den far som precis förlorat sin familj, ber det ensam barnet i ett nu främmande land, ber den syster, våldtagen, slagen och såld i ALLT ANNAT än religionens namn.

Gud visar nu nåd till de som känner med sitt hjärta eller de som nu skall slippa känna för att hjärtat inte längre slår.

Gud ser de hjärtan som INTE dräper i hans namn, de som själva kastar sig i havet för en annan, de som inte ser han, hen eller hon som en kristen, muslim, jude, buddhist, hinduisk, ateist utan ser människan i ögonen och kan se samma värde.

Det är samma himmel, det är samma hav, säger de igen, de som fortfarande kan göra sina fotspår i sanden.

Sarah Magnusson